

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce: **I. L.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Praha 7, Nad Štolou 3 k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.12.2014 č.j. OAM-492/ZA-ZA04-K01-2014, o udělení mezinárodní ochrany

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu).

[2] Žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.12.2014 podal v zákonné lhůtě u zdejšího soudu dne 31.12.2014 (pobočka v Olomouci) žalobu, ve které uvedl, že s rozhodnutím nesouhlasí, navrhuje, aby rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu k dalšímu řízení. Jako žalobní body uvedl porušení ustanovení:

- § 2 odst. 1 správního řádu,
- § 2 odst. 4 správního řádu,
- § 3 správního řádu,
- § 50 odst. 3 správního řádu,
- § 50 odst. 4 správního řádu,
- § 12 - § 14a zákona o azylu,
- článek 15, písm. c) Směrnice 2011/95/EU

Doplněnou žalobou ze dne 9.2.2015 jednak uvedl, že souhlasí, aby bylo rozhodnuto bez nařízení jednání a dále rozvedl žalobní body tak, že se žalovaný nevypořádal s řádnou aplikací ustanovení o doplňkové ochraně, konkrétně § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, dále že je nesporné, že země původu se nachází v situaci vnitřního ozbrojeného konfliktu. S touto skutečností se žalovaný vypořádal toliko tak, že uvedl, že násilnosti probíhají pouze v Lohanské a Donetské oblasti, což je však v nesouladu s konstantní rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu, např. v rozhodnutí sp. zn. 5Azs 28/2008 ze dne 13.3.2009 a zdůraznil, že pokud konflikt probíhá jen na části území dotčeného státu, dosahuje intenzity vnitřního ozbrojeného konfliktu a pro účely doplňkové ochrany je ve stavu vnitřního ozbrojeného konfliktu celého území státu, které je pod kontrolou stran ozbrojeného konfliktu. Správní orgán s odkazem na právě uvedené měl posoudit naplnění všech podmínek normovaných pro udělení doplňkové ochrany, tedy zda se žadatel nachází mimo zemi svého původu, zda splňuje test reálného nebezpečí, zda mu hrozí vážná újma a zda jsou orgány země žadatelova původu schopny mu poskytnout reálně přístupnou a efektivní ochranu před vnitřním ozbrojeným konfliktem. Vzhledem k tomu, že tak správní orgán neučinil, své rozhodnutí zatížil vadou.

[3] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby a uvedl, že se případem řádně zabýval, vycházel z výpovědi žadatele, což porovnal s dostatečným množstvím aktuálních informací o zemi původu a své rozhodnutí řádně odůvodnil. V případě žalobce jde o osobu, která vyloučila jakékoliv potíže se státními orgány své země a neuvedl ani jakoukoliv diskriminaci své osoby ve vlasti z důvodu azylově relevantních. Do ČR přijel na návštěvu svého otce a posléze požádal o mezinárodní ochranu, protože odmítá odvod do armády. Samotná povinnost každého občana Ukrajiny účastnit se základní vojenské služby nebo v rámci mobilizace jakéhokoliv dalšího výcviku či dokonce bojových operací, pokud je evidenčně zaměřena na veškeré bojeschopné muže, bez ohledu na jejich rasu, náboženství atd., nemůže být chápána jako pronásledování. Žalobce žil v hlavním městě Kyjevě, tedy ve středu země, tedy té části země, která není ohrožena ozbrojenými střety, tato situace se váže jen na východ Ukrajiny. Navrhl žalobu zamítnout.

[4] Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl tak, jak je uvedeno v odstavci [1] tohoto rozsudku. V odůvodnění uvedl, že po provedeném dokazování nebylo prokázáno, že by žadatel ve své vlasti byl pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, když sám žadatel vyloučil jakékoliv potíže se státními orgány své země, neuvedl žádnou diskriminaci, svou vlast opustil z důvodu návštěvy otce žijícího v ČR a o mezinárodní ochranu požádal až posléze z důvodu odvodu do armády. Branná povinnost je zcela legitimní občanskou povinností, což uznává nejen Úmluva o právním postavení uprchlíků z roku 1951, ale i Mezinárodní pakt o občanských a politických právech a Úmluva o ochraně lidských práv a základních

lidských svobod. Zdůraznil, že s ohledem na zdroje informací je jednoznačně prokázáno, že na území Ukrajiny neprobíhá ozbrojený konflikt, který by pro žadatele znamenal jakékoliv nebezpečí, neboť žadatel žil v hlavním městě Kyjevě, tedy ve

středu země, který ozbrojeným konfliktem není zasažen. V případě žadatele nebyl shledán důvod ani pro udělení humanitárního azylu, neboť z výpovědi žadatele nevyplynuly žádné zvláštního zřetele hodné důvody pro udělení tohoto azylu. Pokud se týká doplňkové ochrany, nebyl shledán ani důvod pro udělení této.

[5] Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že

- řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno žádostí ze dne 30.9.2014, ve které uvedl, že na území ČR žije jeho otec a do ČR vždy přijel na návštěvu za ním, a to v roce 2009, 2010, 2011 a 2013. Je náboženského vyznání křesťanství, nikdy nebyl a ani nikdo z jeho rodiny členem politické strany, vojenskou službu vykonal v letech 2004 – 2005 a z Ukrajiny odjel 26.7.2014, kdy dostal vízum jako vždy a odjel na návštěvu za otcem. Jako důvod žádosti uvedl, že je v Kyjevě složitá situace, je tam mnoho uprchlíků z východu, kteří jim zneprůjemňují život. Není tam práce, lidé musí ze všeho platit velké daně a válka nepříznivě ovlivňuje ekonomické dění. Obává se zimy, neboť se vypíná elektrický proud, teplá voda vůbec neteče. Má informaci od matky, že dostal povolávací rozkaz a poukázal na příběh svého kamaráda, který takovým způsobem byl poslán do zóny protiteroristických operací a tam padl. Chce žít v ČR, kde je bezpečno a bez problémů život. Jeho otec je vědec a dostal již občanství v ČR. On by s ním chtěl zůstat. Při návratu se obává, že by mohl být odveden do války, není profesionální voják, nemá rád zbraně, bál by se zimy, neměl by příjmy, nesehnal by zakázky a jeho firma by zkrachovala,
- při pohovoru k žádosti dne 30.9.2014 do protokolu dále ještě uvedl, že když odjížděl za otcem, neplánoval, že by chtěl v ČR zůstat, ale nyní s ohledem na situaci by tady zůstat chtěl. Situace na Ukrajině se zhoršila, ve velké míře se začíná odvádět do armády, došlo k prudkému nárůstu daní a celkového zdražení. Zhoršily se životní podmínky, neteče teplá voda, jsou výpadky elektřiny. Pokud se týká nástupu do armády, probíhá to tak, že noví branci se hned odvážejí do nebezpečných oblastí, aby nahradili padlé vojáky. Uvedl, že on předvolání na vojenskou správu neobdržel, ale nějací lidé přinesli rozkaz jeho matce, která jej však nemohla za něj převzít. Během měsíce tak za ní přišli asi 5x nebo 7x a poptávali se po něm. On se nechce účastnit války na Ukrajině, ať si klidně na východě vyhlásí nezávislost,
- z evidenčního listu pro výpočet úhrady za užívání bytu v Domě Červeného kříže, O., S. N. 52, že uživatelem bytu je O. L., trv. pobyt O., P. 499/9 a v kolonce „osoby žijící s uživatelem“ je uveden I. L., syn, od 1.10.2014,
- informace o zemi původu, a to konkrétně Informace MZV ze dne 29.5.2014 na téma Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, Informace MZV z 1.8.2014 na téma Politická situace na Ukrajině po nástupu prezidenta Chorošenka, postavení osob sympatizujících s Timošenkovou, Janukovičem, dále možnost přestěhování se v rámci Ukrajiny, možnost vyhledávání pomoci

v případě poškození způsobeného trestnou činností, možnost podání stížnosti proti postupu příslušníků policejních orgánů či jiných orgánů státní moci, Dekret Prezidenta Ukrajiny o částečné mobilizaci ze dne 17.3.2014, Dekret Prezidenta Ukrajiny o opatření ke zlepšení obrany státu ze dne

1.5.2014, Dekret Prezidenta Ukrajiny z 6.5.2014 o částečné mobilizaci a Informace o Ukrajině z ČTK o stahování těžkých zbraní z rulandské oblasti, Informace úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky z 1.7.2014 na téma Posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině – aktualizace č. 1, Zpráva Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině za období od 21.11.2013 do 5.9.2014 pro valné shromáždění OSN,

- dne 8.12.2014 byl žalobce seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí a do protokolu mimo jiné uvedl, že má informace, že náměstek ministra prohlásil, že je nezbytné vyhlásit čtvrtou mobilizaci, má informace od svého bratra. Situace se zhoršuje, ceny rostou, podniky krachují, lidé na Ukrajině protestují, jedni jsou pro Majdan a druzí proti.

[6] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.). Po provedeném dokazování soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[7] Žalobce žalobou jen obecně vytýčil žalobní body, když pouze odkázal na porušení některých ustanovení, jak je uvedeno v odstavci [2] tohoto rozsudku a v doplněné žalobě pak rozvedl pouze porušení ust. § 14a zákona o azylu. Soud se proto zabýval přezkoumáním rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů. S odkazem na právě uvedené pak soud nepřisvědčil žalobci v porušení ustanovení § 2 odst. 1 a 4, § 3 a § 50 odst. 3 a 4 správního řádu. Žalobce toto porušení nastínil jen v obecné rovině, aniž by blíže konkretizoval pochybení správního orgánu, a proto i soud se takto nastíněnými žalobními body zabýval jen v obecné rovině. Správní spis pak vypovídá o tom, že žalovaný při hodnocení důvodnosti žádosti o mezinárodní ochranu vycházel z informací, které žalobce sám správnímu orgánu předestřel jak v žádosti tak i při pohovoru, dále z informací o zemi původu, kterou si žalovaný sám o zemi původu obstaral z různých zdrojů, jak je uvedeno v odstavci [7] tohoto rozsudku. Dle soudu správní orgán shromáždil informace o zemi původu v potřebném rozsahu. Za správné, zákonné a odůvodněné v potřebném rozsahu soud považuje neudělení azylu podle ust. § 12, 13 a humanitárního azylu, jestliže žalobce ani sám netvrdil žádnou formu pronásledování a ani důvody, které by bylo možno zvážit pro udělení humanitárního azylu. Žalovaný dostatečně zjištěný skutkový stav posoudil z hlediska taxativně zákonem vymezených podmínek pro udělení mezinárodní ochrany a vyvodil zcela logické závěry.

[8] Žalobce se v doplněné žalobě zaměřil na rozvedení žalobního bodu ohledně neudělení doplňkové ochrany.

[9] K hrozbě závažné újmy podle ust. § 14a zákona o azylu. Závažnou újmou podle citovaného ustanovení je správní orgán povinen se zabývat, je-li žadatelem o mezinárodní ochranu namítána nebo vyjde-li v průběhu správního řízení jinak najevo. V souzené věci správní orgán plně akceptoval svou povinnost zabývat se

i situací v zemi původu a své povinnosti dostál. Soud přisvědčil správnímu orgánu i v otázce nedůvodnosti udělení doplňkové ochrany. Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště (§ 14a odst. 1 zákona o azylu). Za vážnou újmu se považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (§ 14a odst. 2 zákona o azylu). Soud konstatuje, že žalovaný se podrobně ve svém rozhodnutí touto otázkou zabýval a soud se s názorem žalovaného i za současné situace ztotožnil.

[10] Žalobce nesplňuje uvedené podmínky, neboť nebylo zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do své vlasti, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy, jak je v tomto odstavci výše uvedeno. Vážná újma, i pronásledování, může osobě hrozit sice nejen ze strany státu, ale i ze strany nestátních subjektů, tedy i soukromých osob. Je všeobecně známo, že na Ukrajině t.č. existují vnitřní konflikty, které započaly v roce 2013 v souvislosti s přípravami asociační dohody s Evropskou Unií, další vnitřní nepokoje spojené s krymskou krizí a také se snahami o připojení dalších částí Ukrajiny k Ruské federaci. Tyto vnitřní nepokoje však nepostihují celé území Ukrajiny, jsou soustředěny zejména v převážně ruský mluvících oblastech a městech na jihovýchodní Ukrajině. Místem pobytu žalobce na území Ukrajiny bylo hlavní město Ukrajiny, tedy místo, kam ozbrojené boje nezasahují.

[11] Žalobce poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13.3.2009 č.j. 5 Azs 28/2008-68. Soud potvrzuje, že v tomto rozsudku bylo vysloveno s odkazem na konstatování Mezinárodním trestním tribunálem pro bývalou Jugoslávii, že za vnitrostátních ozbrojených konfliktů se mezinárodní humanitární právo aplikuje na celém území, jež je pod kontrolou některé z bojujících stran bez ohledu na to, zda tam probíhají účinné boje či nikoliv (rozsudek Mezinárodního trestního tribunálu pro bývalou Jugoslávii ve věci Prosecutor v. Kunarac et al., Cases No. IT-96-23&IT-96/-23/1-A, Appeals Chamber, rozsudek ze dne 12.6.2002, bod 57). Pokud tedy konflikt probíhající jen na části území dotčeného státu dosahuje intenzity vnitřního ozbrojeného konfliktu, pro účely doplňkové ochrany je ve stavu vnitřního ozbrojeného konfliktu celé území státu, které je pod kontrolou stran ozbrojeného konfliktu. Pro účely výkladu vážné újmy zakotvené v § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu tedy nelze konstatovat, že

vzhledem k tomu, že vnitřní ozbrojený konflikt probíhá v jiné části země původu, než ze které přichází žadatel o mezinárodní ochranu, není v jeho případě splněna podmínka existence vnitřního ozbrojeného konfliktu v jeho zemi původu, což ovšem na druhou stranu samozřejmě bez dalšího neznamená, že každému civilistovi v této

zemi hrozí vážné ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného (nerozlišujícího) násilí. Dále se Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí zabýval i otázkou třístupňového testu vyplývajícího z ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu následujícím způsobem: čl. 15 písm. c) kvalifikační směrnice vyžaduje naplnění čtyř podmínek: (1) existenci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu; (2) existenci svévolného (nerozlišujícího) násilí; a (3) existenci vážného a individuálního ohrožení života nebo tělesné integrity (4) civilisty; přičemž tyto podmínky musí být splněny kumulativně. Nejvyšší správní soud konstatoval, že ačkoliv se české znění § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu v některých aspektech liší od znění čl. 15 písm. c) kvalifikační směrnice, tyto odlišnosti nemají na výklad § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu žádný vliv a rozsah § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu je tudíž totožný s rozsahem čl. 15 písm. c) kvalifikační směrnice, z vnitřní logiky § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu pak plyne i pořadí zkoumání výše uvedených čtyř podmínek. Jako první musí být posouzena otázka, zda-li se země původu nachází v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Pokud je odpověď na první otázku kladná, musí být jako druhá v pořadí zkoumána otázka, zda-li je žadatel o mezinárodní ochranu civilistou. Pokud je odpověď na druhou otázku kladná, je nutné přistoupit k posouzení otázky, zda-li žadateli o mezinárodní ochranu hrozí vystavení svévolnému (nerozlišujícímu) násilí. Pokud je odpověď na třetí otázku kladná, je nutné zkoumat, zda-li toto násilí dosahuje intenzity vážného a individuálního ohrožení života nebo tělesné integrity. Z rozsudku Soudního dvora Evropských společenství ve věci C-465/07 *Elgafaji* ale vyplývá, že poslední dvě otázky nelze řešit zcela odděleně, a proto i Nejvyšší správní soud sloučil posuzování podmínky existence svévolného (nerozlišujícího) násilí a podmínky vážného a individuálního ohrožení života nebo tělesné integrity do jednoho kritéria.

[12] S ohledem na uvedené v odstavci [11] tohoto rozsudku v případě žalobce je splněna podmínka 1) i 2), ale soud nepřisvědčil, že je naplněna i podmínka 3) a 4). Ozbrojený konflikt na Ukrajině totiž nevykazuje takovou intenzitu, že by civilista v případě návratu do země byl vystaven jen z důvodu pouhé své přítomnosti na území vážnému ohrožení života nebo své integrity. Ozbrojený konflikt je soustředěn na oblast Luhanskou a v Doněcku. Žalobce pochází z hlavního města, tedy z místa, kde ozbrojený konflikt neprobíhá. Samozřejmě, že i na zbývající část Ukrajiny ozbrojený konflikt svým způsobem negativně dopadá, např. ekonomický dopad apod., toto však není podřaditelné pod vážné ohrožení života nebo vlastní integrity. Žalobce ve správním řízení neprokázal, že již byl přímo vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy. Pokud se týká tvrzení žalobce ve správním řízení ohledně povolávajícího rozkazu, soud se ztotožnil s názorem správního orgánu vysloveným v odůvodnění rozhodnutí a soud na něj již jen odkazuje.

[13] Na závěr soud zdůrazňuje, že udělení mezinárodní ochrany je vyhrazeno zcela výjimečným případům a nelze ji pojímat jako ochranu před jakýmkoliv

negativním jevem, jenž se ve vztahu k žalobci v zemi jeho původu odehrává nebo odehrávat může (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.9.2005 č. j. 5Azs 125/2005–46).

[14] Po provedeném řízení soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s., přičemž rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. se souhlasem obou účastníků řízení.

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nevznikly, jak vyplynulo z obsahu soudního spisu.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 11. března 2015

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně